

рия противъ него. А прѣзъ оная нощъ като немояха да се срѣщнатъ двѣтъ противни Армии варнаха се назадъ, но Александръ се радваше твърдѣ много за случайтъ и бързаше да срѣщне враговетѣ при тѣснитѣ мѣста, сжщо и Дарий бързаше но да завземи първата си Армия, и да истегли силитѣ си отъ тѣснитѣ мѣста; защото позна вече, че направи вѣнъ отъ свойтъ си интересъ и бѣше се вмжкналъ въ мжчни мѣста особно за конницитѣ, поради морето, планинитѣ и рѣка Пинаръ (въ Киликия при Иссо), и тѣй отъ незгодността Перситѣ не сж могли да налетѣтъ съ голѣма сила противъ Македонцитѣ. А на Александра щастието му помогна та имаше згодно мѣсто; но още повече тойзи даръ на щастието спомогна на Александра за да побѣди, като е ималъ страшно стратигическо искусство. Защото макаръ че той е ималъ по-малка сила отъ врагѣтъ, обаче, не остави себе си да го обсаджтъ враговетѣ; а напротивъ той съ дѣсното крило на войската си надви на левото крило на войската на Дария, та като нападна косвенно противъ ония врагове, които бѣха расположени до неговата страна направи ги да бегать, и противъ които пръвъ той воюва; за то споредъ както казва Харисъ ¹⁾ че Александръ се прободи отъ Дарий у бедрото си съ мѣчъ, защото казваха

1) Единъ Историкъ отъ Лезвия сжщоврѣменникъ съ Александра.